

21. 8. 2017

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Informační povinnost cestovní kanceláře o vízových a pasových povinnostech

Splnění vízové a pasové povinnosti je jednou z klíčových podmínek pro umožnění vstupu fyzické osoby, zákazníka cestovní kanceláře (dále též jen „CK“) na území státu, kde se nachází cílová turistická destinace. Cílem tohoto příspěvku je upozornit na jeden z opakujících se „nešvarů“ cestovních kanceláří, a to opomenutí patřičně plnit povinnost stanovenou zákonem č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), v ustanovení § 2524 v případě, kdy je zákazníkem CK občan Evropské unie, resp. cizinec.

Smlouva o zájezdu je jako zvláštní smluvní typ upravena v ustanoveních §§ 2521 - 2549 občanského zákoníku. Provozovatelé cestovních kanceláří nad rámec těchto ustanovení musí zohledňovat jak obecnou úpravu o závazcích, tak i zvláštní úpravu o uzavírání spotřebitelských smluv obsaženou v ustanoveních §§ 1810 - 1819 občanského zákoníku. Nadto je podnikání v oblasti cestovního ruchu regulováno zvláštním zákonem č. [159/1999](#) Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu, ve znění pozdějších předpisů. A právě omezení se na znalost tohoto předpisu stran provozovatelů cestovních kanceláří je pomyslným kamenem úrazu popisovaného problému.

Citovaný zákon totiž ve svém ustanovení § 10 odst. 1 písm. i) stanoví cestovní kanceláři povinnost úplně a řádně informovat o „*pasových a vízových požadavcích pro občany České republiky a zdravotních formalitách, které jsou nutné pro cestu a pobyt, a o obvyklých cenách a lhůtách pro jejich vyřízení.*“[1] Citované ustanovení je možné vnímat jako vadnou implementaci směrnice Rady 90/314/EHS (o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy)[2], a to proto, že omezení informační povinnosti na občany České republiky může být vnímáno jako „*diskriminační vůči občanům jiných členských států*“.[3]

Byť by bylo možné o této diskriminační povaze právní úpravy (při zohlednění textace a smyslu citované směrnice) hlouběji diskutovat, není toto s ohledem na znění ustanovení občanského zákoníku jako soukromoprávního a později účinného právního předpisu potřebné. A to proto, že ustanovení § 2524 občanského zákoníku zakotvuje povinnost pořadatele zájezdu sdělit před uzavřením smlouvy vhodným způsobem údaje o pasových a vízových požadavcích (obecně) **zákazníkovi**. [4]

Dotčené ustanovení § 2524 občanského zákoníku se tak aplikačně neomezuje pouze na české občany, nýbrž stanoví tuto informační povinnost absolutně pro všechny zákazníky. Pokud je tedy pro aplikaci

daného ustanovení otázka státního občanství konkrétního zákazníka irelevantní, platí přesný opak pro provozovatele cestovní kanceláře, který se - chce-li s dotyčným zákazníkem uzavřít smlouvu o zájezdu - jakožto podnikatel stává plně odpovědným za to, že svoji informační povinnost úplně a řádně splnil.

Nadto je třeba upozornit, že shora citovaná směrnice bude s účinností od 1. července 2018 zrušena a nahrazena Směrnicí EP a Rady 2015/2302 ze dne 25. listopadu 2015. Ta provádí zcela totožnou extenzi (s cílem vytvořit v oblasti cestovních služeb „skutečný“ vnitřní trh chránící spotřebitele), když vymezuje osobu cestujícího jako **každou osobu**, která má v úmyslu uzavřít smlouvu v působnosti směrnice.

Aby mohla být informační povinnost cestovní kanceláře plněna, je nasnadě otázka (např. v situaci, kdy zákazník perfektně hovoří česky), zda může být provozovatel cestovní kanceláře odpovědný za to, že se aktivně zájemce o koupi zájezdu - s ohledem na své zacílení na českou klientelu - na jeho státní občanství nedotazuje. V praxi je totiž informační povinnost stran vízových a pasových povinností plněna odkazem na podkladové materiály zájezdu, které obsahují informace o pasových a vízových povinnostech výhradně pro české občany. Musí tedy ten který zájemce předem pořadatele zájezdu informovat o svém státním občanství nebo je pořadatel zájezdu tím, kdo má stran této okolnosti pokládat každému potenciálnímu zákazníkovi otázku jakého státu je občanem? A pokud ano, není tímto cestovní kancelář nucena cílit i na zahraniční klientelu?

Vzhledem k tomu, že občanský zákoník zakotvuje povinnost pořadatele zájezdu plnit stanovenou informační povinnost je patrné, že zákonodárce předpokládá neznalost zákazníka o pasových a vízových požadavcích transferové či cílové destinace jakož i neznalost jeho povinnosti opatřit si příslušné zdravotní doklady. Proto lze dovodit, že zákonodárce „posvěcuje“ i neznalost zákazníka o důležitosti informace o jeho státním občanství pro provozovatele cestovní kanceláře. Pořadatel zájezdu, jakožto osoba zavazující se zajistit bezvadnou realizaci zájezdu, je proto vždy povinen tyto skutečnosti aktivně od zákazníka zjišťovat, a to bez ohledu na to, že jiným než „českým zákazníkům“ nemíni poskytované služby nabízet. Pouze tímto postupem je možné vyhnout se případné odpovědnosti za vady zájezdu spočívající ve zmaření popřípadě pouze zkrácení dovolené, kdy může být pořadatel zájezdu povinen k náhradě újmy za narušení dovolené ve smyslu ustanovení § 2543 občanského zákoníku.

Mgr. et Bc. Filip Losert

[Advokátní kancelář JELÍNEK & Partneři s.r.o.](#)

Pardubice - Dražkovice 181
533 33 Pardubice

Velké náměstí 1
500 03 Hradec Králové

Tel.: +420 466 310 691

Fax: +420 466 310 691

gsm: +420 724 794 986

e-mail: advokati@advokatijelinek.cz

[1] §10 odst. 1 písm. i) zákona č. [159/1999](#) Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu

[2] Směrnice Rady 90/314/EHS ze dne 13. června 1990, o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy.

[3] Hulmák a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§2055 - 3014). Praha: C. H. Beck 2014. In: Beck-online.

[4] „Pořadatel sdělí zákazníkovi vhodným způsobem ještě před uzavřením smlouvy údaje o pasových a vízových požadavcích, lhůtách pro jejich vyřízení a sdělí mu také, jaké zdravotní doklady jsou pro cestu a pobyt požadovány.“

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)
- [AI omnibus](#)